

Vyvěšeno dne: 23. 4. 2026

Svěšeno dne: 7. 5. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Mark2 Corporation Czech a.s.**, se sídlem Vladislavova 1390/17, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Rydvanem, advokátem, se sídlem Truhlářská 1104/13, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: ČEZ, a. s., se sídlem Duhová 2/1444, Praha 4, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 14. 6. 2024, sp. zn. ÚOHS-R0081/2024/VZ, č. j. ÚOHS-23574/2024/162, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 Af 19/2024-68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Osoba zúčastněná na řízení - zadavatel veřejné zakázky [formou jednacímho řízení s uveřejněním podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném do 15. 7. 2023; dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“] s názvem „Ostraha EDU a ETE“, zveřejněné ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem Z2023-019452 (dále jen „veřejná zakázka“) - rozhodnutím ze dne 15. 1. 2024 (dále jen „rozhodnutí o vyloučení“) vyloučila žalobkyni jakožto účastníka zadávacímho řízení pro nesplnění technické kvalifikace vyžadované v kvalifikační dokumentaci veřejné zakázky. K vyloučení žalobkyně přitom zadavatel přistoupil až v poslední fázi jednacímho řízení s uveřejněním po podání finální nabídky z její strany.

[2] Ve správním řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele dané veřejné zakázky žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 4. 2024, č. j. ÚOHS-15646/2024/500 (dále jen „rozhodnutí ze dne 16. 4. 2024“), zastavil řízení v části týkající se námitek o tom, že zadavatel vůbec nebyl

oprávněn v kvalifikační dokumentaci vyžadovat předložení osvědčení o řádném plnění zakázky (dále také jen „osvědčení“), neboť návrhu v této části nepředcházely řádně a včas podané námítky. Ve zbylém rozsahu žalovaný návrh zamítl podle § 265 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť nezjistil důvody k uložení nápravného opatření.

[3] Předseda žalovaného (dále také jen „žalovaný“) následně v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ze dne 16. 4. 2024.

II.

[4] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) jako nedůvodnou zamítl.

[5] Krajský soud nepřisvědčil námitkám o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že se v něm žalovaný vypořádal se všemi základními rozkladovými námitkami a z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, proč je nepovažoval za důvodné. Nepovažoval za překážku přezkoumatelnosti, že žalovaný neposkytl detailní odpověď na každé tvrzení žalobkyně.

[6] Krajský soud neshledal důvodným ani tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Zdůraznil, že jádrem sporu nejsou skutkové otázky, ale právní posouzení postupu zadavatele při opětovném posouzení technické kvalifikace žalobkyně ve finální fázi zadávacího řízení a při následném vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení.

[7] Krajský soud dále upozornil, že se nemůže zabývat námitkami o tom, že zadavatel nebyl oprávněn požadovat osvědčení o řádném plnění zakázky a že o opětovném posouzení kvalifikace měla rozhodovat hodnotící komise, neboť je žalobkyně neuplatnila ve lhůtě pro podání námitek proti zadávacím podmínkám podle § 242 zákona o zadávání veřejných zakázek.

[8] Při vypořádání shora uvedených sporných právních otázek se pak krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, podle nějž zadavatel byl podle § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek oprávněn, a v případě zjištění pochybení i povinen, přistoupit kdykoliv v průběhu zadávacího řízení k nápravě svého (předchozího nesprávného) postupu, tedy i k opětovnému posouzení technické kvalifikace žalobkyně. Tento postup nepovažoval za rozporný se zásadami transparentnosti a rovného zacházení. Krajský soud k tomu dodal, že předmětem přezkumu zde bylo pouze vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení, nikoliv již postup zadavatele směrem k ostatním účastníkům zadávacího řízení.

[9] Krajský soud souhlasil také s výkladem zastávaným žalovaným ohledně zadávací dokumentace veřejné zakázky. Poukázal na Souhrnné vysvětlení zadávací dokumentace č. 5, podle kterého mohl účastník zadávacího řízení - dodavatel - nahradit požadované osvědčení o řádném plnění zakázky jiným rovnocenným dokladem, přičemž tento jiný rovnocenný doklad bylo možno předložit jen za předpokladu, že dodavatel prokázal, že požadovaný doklad (zde osvědčení) nemůže předložit z důvodů, které mu nelze přičítat. Tato možnost vyplývající ze zadávací dokumentace podle krajského soudu odpovídá dikci § 45 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Břemeno tvrzení i důkazní však leží na dodavateli. Žalobkyně v postavení dodavatele ale v případě jedné z referenčních zakázek neprokázala, že si nemohla opatřit osvědčení o řádném plnění zakázky provedené pro společnost Amazon EU Sociétés à responsabilité limitée (dále jen „Amazon Sàrl“ nebo také „referenční objednatel“). Smluvní ustanovení rámcové smlouvy uzavřené mezi ní a tímto

pokračování

referenčním objednatelem, kterého se dovolávala (čl. 14.2 této smlouvy), totiž nemožnost opatřit si uvedené osvědčení nezakládalo. Žalobkyně navíc neprokázala ani to, že by se o získání osvědčení u tohoto referenčního objednatele alespoň pokusila. Skutečnost, že požadované osvědčení nakonec předložila dodatečně v řízení před žalovaným, krajský soud hodnotil jako podpůrný argument svědčící o tom, že jeho získání bylo možné již dříve. Z uvedeného důvodu nepovažoval krajský soud za pochybení ani to, že se zadavatel nezabýval obsahem předloženého náhradního dokladu.

[10] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž měl zadavatel žalobkyni vyzvat k objasnění předložených dokladů podle § 46 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Poukázal na to, že postup podle uvedeného ustanovení je fakultativní a zadavatel není povinen jej použít. Odpovědnost za předložení bezvadných a úplných dokladů v zadávacím řízení ležela na žalobkyni.

[11] Za bezpředmětné nakonec krajský soud považoval námitky týkající se toho, jaké náležitosti mělo mít osvědčení o řádném plnění zakázky s ohledem na skutečnost, že žalobkyně takové osvědčení zadavateli vůbec nepředložila. Ani žalobkyni tvrzená újma spojená s tím, že byla vyloučena až v konečné fázi zadávacího řízení, nemohla mít podle krajského soudu vliv na zákonnost jejího vyloučení ze zadávacího řízení. Této otázce se proto krajský soud více nevěnoval.

III.

[12] Proti napadenému rozsudku se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 12. 2025; shodně dále). Navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatelka úvodem kasační stížnosti rekapituluje, že byla zadavatelem ze zadávacího řízení vyloučena až v konečné fázi, a to pro údajné neprokázání technické kvalifikace kterou měla doložit předložením osvědčení o řádném plnění zakázky s referenčním objednatelem. Stěžovatelka namítá, že předložila jiné rovnocenné doklady spolu s odůvodněním nemožnosti opatřit osvědčení od referenčního objednatele, z čehož dovozuje, že technickou kvalifikaci splnila. Zadavatel však své závěry změnil (původně považoval technickou kvalifikaci za splněnou) až poté, co znal obsah finálních nabídek jednotlivých (dvou) dodavatelů – účastníků veřejné zakázky. Jeho postup tak byl účelový a diskriminační.

[14] Stěžovatelka namítá, že krajský soud pochybil v tom, že toliko převzal závěry žalovaného, a to navíc selektivně, bez vlastní analýzy a bez vypořádání klíčových žalobních námitek. Nesprávně rovněž shledal, že je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť takový závěr nelze opírat o úvahu, že z napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč žalovaný neakceptoval stěžovatelčinu argumentaci. Krajský soud opomněl reagovat i na tvrzení o účelovém postupu zadavatele při opětovném posouzení kvalifikace po podání finálních nabídek a nevyslovil se ani k tomu, proč zadavatel neobjasnil důvody, pro které se k takovému postupu uchýlil.

[15] Stěžovatelka má za to, že zadavatel svým postupem založil legitimní očekávání, že v případě nejasností při posuzování technické kvalifikace využije postup vyplývající z § 46 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Zadavatel totiž již v dřívější fázi řízení stěžovatelku k objasnění nejasností souvisejících s prokázáním kvalifikace vyzval, a stěžovatelka tak legitimně očekávala, že obdobně bude postupovat i v případě dalších pochybností. Pokud se tak nestalo, jedná se o porušení zásady legitimního očekávání i zásady přiměřenosti.

[16] Významnou část kasační stížnosti stěžovatelka věnuje výkladu § 45 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Namítá, že podle správné interpretace tohoto ustanovení není dodavatel povinen prokazovat objektivní důvody, pro které nepředkládá požadovaný doklad, zde osvědčení, nýbrž je oprávněn doložit jiný rovnocenný doklad. Zadavatel je povinen takový „náhradní“ doklad posoudit, nikoli jej odmítnout jen proto, že dodavatel neprokáže „věrohodné důvody“ svědčící o jeho nemožnosti předložit požadované osvědčení bez vlastního přičinění. Stěžovatelka poukazuje i na rozhodovací praxi žalovaného, podle níž má být posouzen účel dokladu a rovnocennost předložených listin, nikoli důvody, pro které jsou „náhradní“ doklady předkládány. Výklad zastávaný krajským soudem jde nad rámec zákona o zadávání veřejných zakázek a ukládá dodavateli povinnost, kterou tato právní úprava nezná.

[17] Stěžovatelka konečně zpochybňuje i nesprávný výklad § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek v návaznosti na § 6 téhož zákona ze strany krajského soudu i správních orgánů. Tvrdí, že zadavatel srozumitelně a dostatečně neodůvodnil, proč po podání finálních nabídek přistoupil k opětovnému posouzení stěžovatelčiny technické kvalifikace. Absence tohoto odůvodnění však znemožňuje přezkum postupu zadavatele. Podle stěžovatelčina mínění okamžik, ve kterém k tomuto opětovnému posouzení kvalifikace (tj. autoremeduře dřívějšího postupu zadavatele) došlo, spolu se skutečností, že byla provedena pouze vůči ní, svědčí o diskriminačním postupu zadavatele, a tudíž i k nezákonnému vyloučení stěžovatelky ze zadávacího řízení.

IV.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že ji krajský soud posuzoval v rozsahu, v jakém je tento institut pojmově určen, tedy zda je z napadeného rozhodnutí patrné, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto a z jakých důvodů. Stěžovatelka přitom ani v kasační stížnosti nekonkretizovala, které její námitky nebyly vypořádány. Krajský soud také správně dovodil, že pokud stěžovatelka s napadeným rozhodnutím věcně polemizovala, svědčí to o jeho přezkoumatelnosti.

[19] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v tom, že krajský soud nevypořádal žalobní námitku týkající se opětovného posouzení stěžovatelčiny kvalifikace, žalovaný uvádí, že z napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud touto otázkou zabýval. Zadavatel postupoval v mezích § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek a důvody pro nové posouzení kvalifikace byly stěžovatelce známy z rozhodnutí o jejím vyloučení, v němž zadavatel uvedl, že měl pochybnosti o správnosti původního posouzení její kvalifikace. Podle žalovaného není podstatné, z čeho pochybnost vzešla, podstatné je pouze to, že vznikla. Podle žalovaného pak není rozhodné ani to, kdo opětovné posouzení kvalifikace provedl, neboť zákon o zadávání veřejných zakázek zadavateli neukládá povinnost, aby tak učinila hodnotící komise.

[20] Stížnostní námitku o porušení zásady legitimního očekávání žalovaný považuje za nepřijatelnou, neboť ji stěžovatelka neuplatnila v žalobě. Tato námitka je i nedůvodná. Výzva k objasnění dokladů podle § 46 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek je opatřením fakultativním. Nelze z něj tedy dovozovat, že je zadavatel povinen takový postup zopakovat jen proto, že jej již dříve využil. Žalovaný také poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž samotné učinění výzvy k objasnění dokladů nezakládá žádné legitimní očekávání, že takto bude zadavatel postupovat i v budoucnu. Nadto v dané věci se jednalo o případ, kdy předložené doklady byly jasné a srozumitelné, jen neodpovídaly zákonnému požadavku. Tedy nejedná se o situaci, v níž by měl být § 46 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek použit.

pokračování

[21] K namítanému výkladu § 45 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek žalovaný dále uvádí, že možnost předložit rovnocenný doklad k osvědčení o řádném plnění zakázky je podmíněna tím, že dodavatel není z důvodů, které mu nelze přičítat, schopen předložit doklad požadovaný zadavatelem. To však stěžovatelka zcela pomíjí nebo relativizuje a nesprávně tvrdí, že zadavatel musí akceptovat jakékoli dodavatelem zvolené doklady. Takový výklad by podle žalovaného vedl k popření smyslu právní úpravy, neboť by umožnil dodavatelům nahrazovat všechny zadavatelem požadované doklady podle vlastního uvážení a zadavatel by ztratil možnost posoudit splnění kvalifikačních předpokladů způsobem, který zákon předpokládá. V projednávané věci navíc nebyly stěžovatelkou předložené dokumenty způsobilé prokázat „řádné plnění“ zakázky vůči referenčnímu objednateli, které je klíčovou obsahovou náležitostí požadovaného osvědčení.

V.

[22] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odmítá stěžovatelčiny spekulace o tom, že k jejímu vyloučení došlo ze „zástupných důvodů“ nebo proto, že se její nabídka stala „nežádoucí“. Důvody pro revizi svého dřívějšího postupu v pozdější fázi zadávacího řízení jasně uvedla v rozhodnutí o vyloučení stěžovatelky. Zadávací řízení bylo předmětem dvou podnětů podaných k žalovanému a v jejich důsledku osoba zúčastněná na řízení zpětně prověřila svůj postup a předloženou dokumentaci. Při této kontrole zjistila, že stěžovatelčinu technickou kvalifikaci původně posoudila nesprávně. Důvody jejího vyloučení byly objektivní, nikoliv účelové, a navíc stěžovatelce opakovaně sdělené.

[23] Osoba zúčastněná rovněž nesouhlasí se stěžovatelčíným tvrzením, podle něž její nabídka byla nejvýhodnější. O jejím výběru jako dodavatele vůbec nebylo možno uvažovat, protože nesplnila podmínky účasti v zadávacím řízení, a její vyloučení tak proběhlo ještě před rozhodnutím podle § 123 zákona o zadávání veřejných zakázek. Tvrzení stěžovatelky o pořadí nabídek jsou tudíž pouhou spekulací.

[24] K tvrzenému legitimnímu očekávání osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že stěžovatelka pomíjí skutečnost, že zásadním problémem byla nevěrohodnost a vnitřní rozpornost vysvětlení důvodů, pro které nepředložila požadované osvědčení. Podle osoby zúčastněné na řízení stěžovatelka sama uvedla v čestném prohlášení skutečnosti, které neodpovídaly obsahu rámcové smlouvy uzavřené se společností Amazon Sàrl, na kterou odkazovala. Z uvedené smlouvy nevyplývalo, že nemůže získat osvědčení o řádném plnění zakázky pro tohoto referenčního objednatele. Tuto nemožnost pak stěžovatelka nevysvětlila a nedoložila ani v námitkách.

[25] Osoba zúčastněná na řízení dodává, že i kdyby měla stěžovatelku vyzvat podle § 46 zákona o zadávání veřejných zakázek k objasnění předložených dokladů, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že stěžovatelka nepředložila doklady splňující zákonné požadavky.

[26] K aplikaci § 45 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek pak osoba zúčastněná na řízení uvádí, že postupovala plně v souladu s odbornou literaturou i ustálenou rozhodovací praxí žalovaného. Opakovaně stěžovatelce vysvětlovala, proč v jejím případě nebyly splněny podmínky pro to, aby předložila místo osvědčení tomu rovnocenné doklady. Nelze přitom akceptovat stěžovatelkou prezentovaný názor, podle něž dodavatel nemusí prokazovat důvody, pro něž nepředložil dokument požadovaný zadavatelem. Takový výklad by podle ní vedl k popření samotného smyslu kvalifikačních požadavků, protože každý účastník by mohl podle svého uvážení předkládat zcela jiné doklady bez ohledu na zadávací podmínky.

VI.

[27] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[28] Kasační stížnost není důvodná.

[29] Nejvyšší správní soud předesílá, že ač stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje mimo jiné kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje naplnění uvedeného kasačního důvodu, neuvádí. Nejvyšší správní soud tudíž v odpovídající míře obecnosti shrnuje, že vady podřaditelné pod uvedený kasační důvod neshledal. Skutečnosti, na jejichž základě správní orgány obou stupňů rozhodovaly, mají oporu ve správním spisu a skutkový stav věci stěžovatelka nikterak nerozporuje a je dostatečný pro posouzení věci. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto není naplněn.

[30] Stěžovatelka dále namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Problematika nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64 a řadu dalších). Rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, není-li zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námítky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž v případech, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek.

[31] Tato kritéria podle Nejvyššího správního soudu napadený rozsudek beze zbytku splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak vyplývá z výroku napadeného rozsudku, přičemž závěry, k nimž krajský soud dospěl, mají oporu ve spisech, jsou logické a vnitřně bezrozporné.

[32] Namítá-li stěžovatelka konkrétně to, že krajský soud přebírá závěry žalovaného, aniž by se vyjádřil k tomu, že zadavatel měl odůvodnit opětovné posouzení její technické kvalifikace, co jej k tomuto postupu vedlo a proč tak učinil až na konci zadávacího řízení, nelze uvedené stížnostní argumentaci přisvědčit. Krajský soud v odst. 16. napadeném rozsudku uvedl, že „*žalobce byl tedy vyloučen ze zadávacího řízení z důvodu, že neprokázal předmětné kvalifikační kritérium způsobem stanoveným zadavatelem v zadávací dokumentaci, v důsledku čehož nesplnil zadávací podmínky, pokud jde o prokázání technické kvalifikace.*“ V odst. 20. napadeného rozsudku se pak vyjádřil k povinnosti zadavatele učinit nezbytné a přiměřené opatření k nápravě kdykoliv v průběhu zadávacího řízení, pokud zjistí, že postupoval v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek. V navazujících pasážích napadeného rozsudku (viz zejm. odst. 21. a 23.) pak vyložil, proč k takovému kroku zadavatel v dané věci přistoupil až na konci zadávacího řízení a ztotožnil se s jeho postupem. Uzavřel, že je podstatné, že zadavatel seznámil žalobkyni s důvody vedoucími k jejímu vyloučení ze zadávacího řízení, přičemž neuvedení konkrétních důvodů, které vedly k opětovnému posouzení kvalifikace, nepovažoval za porušení § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek. Napadený rozsudek tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů jen proto, že se krajský soud konkrétně v samostatných odstavcích nevyslovil ke každému žalobnímu tvrzení za situace, kdy z obsahu výše zmíněných částí napadeného rozsudku vyplývá, že stěžejním žalobním námítkám týkajícím se uvedených otázek se věnoval a posoudil je. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ostatně také plyne, že stěžovatelčin nesouhlas se závěry krajského soudu nečiní napadený rozsudek

pokračování

nepřezkoumatelným. Za pochybení pak nelze bez dalšího považovat ani takový postup krajského soudu, při němž si krajský soud přisvojí se souhlasnou poznámkou správné závěry žalovaného, s nimiž se ztotožní, aniž je povinen jinými slovy opakovat již jednou správně vyřčené (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47 a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. také není naplněn.

[33] Jedná-li se o námitky uplatněné s odkazem na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., stěžovatelka krajskému soudu jednak vytýká nesprávný výklad § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek (*Zadavatel kdykoli v průběhu zadávacího řízení učiní nezbytné a přiměřené opatření k nápravě, pokud zjistí, že postupoval v rozporu s tímto zákonem. Opatřením k nápravě se pro účely tohoto zákona rozumí úkony zadavatele, které napravují předchozí postup, který je v rozporu s tímto zákonem.*). Krajský soud v napadeném rozsudku vyslovil, že není třeba, aby zadavatel uváděl důvody, pro které po podání finálních nabídek opětovně posuzoval stěžovatelčinu kvalifikaci. Podle stěžovatelky však § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek nemůže být vykládán tak, že k opětovnému posouzení kvalifikace dodavatele postačuje pouze odkaz na dané ustanovení v rozhodnutí zadavatele, a proto absence těchto důvodů v rozhodnutí o vyloučení účastníka podle stěžovatelky představuje porušení § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek.

[34] Uvedená stěžovatelčina argumentace nemůže být v souzené věci opodstatněná již jen proto, že rozhodnutí o vyloučení účastníka obsahuje detailní odůvodnění týkající se vyloučení stěžovatelky ze zadávacího řízení, včetně důvodů, které vedly zadavatele k opakovanému přezkoumání její kvalifikace. Zadavatel na str. 1 rozhodnutí o vyloučení účastníka uvedl, že „[z]adavatel, mj. v návaznosti na podněty podané k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (vedené pod sp. zn. ÚOHS-P0768/2023/VZ a ÚOHS-P1073/2023/VZ) a zde vznesené pochybnosti ohledně kvalifikace účastníků zadávacího řízení, prověřil celkově svůj postup a dokumentaci o zadávacím řízení. Při této příležitosti zjistil, že byla nesprávně posouzena technická kvalifikace účastníka zadávacího řízení [stěžovatelky – poznámka soudu].“ Z odůvodnění o vyloučení je tudíž zjevné, proč žalovaný přistoupil k opětovnému posouzení kvalifikace a vyplývají z něj i veškeré důvody, pro které byla stěžovatelka ze zadávacího řízení vyloučena. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že povinností zadavatele bylo vyložit důvody vedoucí jej k vyloučení stěžovatelky ze zadávacího řízení, nikoliv již to, jaké důvody jej vedly k opětovnému posouzení její kvalifikace. I to však v souzené věci zadavatel ve svém rozhodnutí o vyloučení účastníka učinil, jak shora uvedeno. K porušení zásady transparentnosti podle § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek tudíž nedošlo, jak dovodil krajský soud a před ním též žalovaný. Uvedená námitka je tudíž nedůvodná.

[35] Stěžovatelka nesouhlasí ani s výkladem § 45 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek (*Pokud zadavatel vyžaduje předložení dokladu a dodavatel není z důvodů, které mu nelze přičítat, schopen předložit požadovaný doklad, je oprávněn předložit jiný rovnocenný doklad.*), k němuž dospěl krajský soud. Zastává názor, že nebyla povinna dokládat, že jsou u ní dány podmínky, aby namísto požadovaného osvědčení o řádném plnění zakázky předložila jiné rovnocenné doklady. Dovojuje, že zadavatel měl pouze posoudit, zda se v případě zakázky pro referenčního objednatele jedná o kvalitativně rovnocenný doklad ve srovnání s osvědčením vyžadovaným zadávacími podmínkami. Výklad, k němuž dospěl krajský soud, považuje za jdoucí nad rámec zákona o zadávání veřejných zakázek a za odporující rozhodovací praxi žalovaného (konkrétně rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 8. 2023, č. j. ÚOHS-29429/2023/163).

[36] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že podle § 79 odst. 2 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek může zadavatel v rámci technické kvalifikace požadovat doložení významných dodávek nebo služeb realizovaných v období tří let před zahájením zadávacího řízení, a to včetně

základních údajů o jejich hodnotě, době plnění a identifikaci objednatele. Jak vyslovil i krajský soud, § 45 odst. 2 téhož zákona dále připouští, aby dodavatel nahradil požadovaný doklad o realizaci takového referenčního plnění jiným rovnocenným dokladem, to však pouze za předpokladu, že není schopen předložit požadovaný dokument z důvodů, které mu nelze přičítat.

[37] Zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení. Za jeho zpracování je plně odpovědný zadavatel a je povinen ho zpracovat dostatečně kvalitně a s patřičnou odborností tak, aby na jeho základě bylo možno podat odpovídající, a především vzájemně porovnatelné nabídky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Afs 30/2010-182). Zákon výslovně neomezuje zadavatele co do obsahu zadávacích podmínek, ty však nesmí odporovat právním předpisům, ani zásadám vyplývajícím ze zákona o zadávání veřejných zakázek. Zadávací dokumentace tak může dále upřesnit a konkretizovat zákonné požadavky, pokud tím nevytváří podmínky odporující zákonu. To, že zadavatel stanoví v zadávací dokumentaci podmínku jdoucí nad rámec výslovného zákonného textu, tudíž nečiní takový požadavek nezákonným, jde-li o požadavek přiměřený, jasný a v souladu s účelem kvalifikačního prověřování.

[38] V projednávaném případě zadavatel využil toto své oprávnění a v zadávací dokumentaci stanovil jako kvalifikační podmínku v rámci technické kvalifikace osvědčení o řádném plnění zakázky vystavené objednateli referenčních plnění (celkem požadoval tři taková osvědčení). Současně v následném Souhrnném vysvětlení zadávací dokumentace č. 5 vypracovaném na základě žádostí dodavatelů doručených zadavateli dne 26. 5. 2023 výslovně upravil (ve shodě s § 45 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek) možnost předložení jiných rovnocenných dokladů, pokud by účastník nebyl schopen získat požadované osvědčení z důvodů na něm nezávislých. Konkrétně zadavatel v uvedeném souhrnném vysvětlení uvedl, že „*v případě, kdy dodavatel nemůže v rámci prokázání splnění kritéria technické kvalifikace pro plnění předmětné veřejné zakázky předložit v souladu s odst. 6.2 části 2 Zadávací dokumentace Osvědčení o řádném plnění zakázky, neboť z důvodu neležících na jeho straně jej nemůže získat od svého objednatele, umožní zadavatel dodavateli předložit jiné rovnocenné doklady, z nichž bude splnění předmětného kritéria technické kvalifikace zřejmé.*“ Takto stanovené zadávací podmínky zjevně neodporují znění zákona a nelze je označit ani za jdoucí mimo rámec zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť ze samotného § 45 odst. 2 tohoto zákona vyplývá, že požadovaný doklad lze nahradit jiným, pokud dodavatel není schopen předložit doklad vyžadovaný z důvodů, které mu nelze přičítat.

[39] Mezi stranami není sporu o tom, že stěžovatelka osvědčení o řádném plnění jedné z referenčních zakázek nepředložila. Namísto toho doložila rámcovou smlouvu k tomuto referenčnímu plnění týkajícímu se objednatele Amazon Sàrl, související faktury a čestné prohlášení, v němž uvedla, že osvědčení nemůže získat kvůli smluvním omezením ve vztahu k tomuto referenčnímu objednateli. Tvrdila, že rámcová smlouva zakazuje jakékoli zveřejnění informací o uvedeném smluvním vztahu. Současně zastávala názor, že vůbec nemusí prokazovat důvody, pro které nemůže doložit požadované osvědčení o řádném plnění zakázky a dovolávala se rovnocenného dokladu, který naopak předložila, kterým se však zadavatel nezabýval.

[40] Nejvyšší správní soud i v této otázce souhlasí s krajským soudem ve výkladu a aplikaci § 45 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek na posuzovaný případ se závěrem, že má-li být požadovaný doklad (zde osvědčení o řádném plnění zakázky) nahrazen jiným adekvátním dokladem, je to dodavatel, který je povinen prokázat, že z důvodů, které mu nelze přičítat, nemůže požadovaný doklad předložit a zadavatel je oprávněn toto tvrzení ověřit. Smyslem a účelem uvedené právní úpravy je, aby dodavatelé primárně předkládali doklady stanovené v zadávacích podmínkách a teprve v případě nemožnosti jejich obstarání z důvodů, které stojí mimo jejich

pokračování

dispozici, měli možnost je nahradit doklady rovnocennými, aby tak došlo k dodržení zásad transparentnosti, přiměřenosti a rovného zacházení vyplývajících z § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek.

[41] Stěžovatelka se tudíž mylí, dovozuje-li, že splnění předpokladu, při jehož splnění může namísto požadovaného předložit jiný (rovnocenný) doklad v souladu s § 45 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, není povinna prokázat a že zadavatel je naopak povinen takový alternativní doklad bez dalšího přijmout, aniž by se zabýval tím, zda důvody, pro které dodavatel nemůže předložit požadovaný doklad, nejsou tomuto dodavateli přičitatelné. Tento náhled zastávaný stěžovatelkou nelze dovodit ani z odkazovaného rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 8. 2023, č. j. ÚOHS-29429/2023/163. I v něm žalovaný dospěl k závěru, že teprve za předpokladu, že dodavatel není z důvodů, které mu nelze přičítat, schopen předložit požadovaný doklad, může předložit doklad jiný, avšak rovnocenný. Teprve poté lze popřípadě posuzovat obsah tohoto „náhradního“ dokladu.

[42] Krajský soud, shodně jako před ním již žalovaný, tudíž dospěl ke správnému závěru, že bylo povinností stěžovatelky, nedisponovala-li dokladem požadovaným (osvědčením o řádném plnění zakázky), prokázat důvody zakládající nemožnost jej předložit. To však stěžovatelka neučinila. Sice tvrdila, že tato nemožnost v jejím případě vyplývá z dokladů, které předložila, zejména pak z rámcové smlouvy uzavřené s referenčním objednatelem, uvedená skutečnost však z této smlouvy neplynula, jak případně upozornil nejen žalovaný, ale posléze i krajský soud, aniž to stěžovatelka v kasační stížnosti rozporuje. Stěžovatelka nadto ani netvrdila, že by se dané osvědčení snažila od referenčního objednatele získat. Souhlasit je třeba s krajským soudem i v jeho doplňující úvaze, podle níž pokud posléze ve správním řízení (opožděně) požadované osvědčení doložila, zcela tím popřela svoje předchozí tvrzení o tom, že s ohledem na rámcovou smlouvu se společností Amazon Sàrl požadovaný doklad vůbec předložit nemůže. Ani uvedená námitka tudíž není opodstatněná.

[43] Stěžovatelka se v kasační stížnosti dovolává také legitimního očekávání založeného žádostí zadavatele učiněnou stěžovatelce v souvislosti s objasněním kvalifikace ze dne 30. 6. 2023, č. j. Z.2023-019452. Pokud takto zadavatel postupoval, legitimně očekávala, že i v případech dalších nejasností využije postup podle § 46 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek (*Zadavatel může pro účely zajištění řádného průběhu zadávacího řízení požadovat, aby účastník zadávacího řízení v přiměřené lhůtě objasnil předložené údaje, doklady, vzorky nebo modely nebo doplnil další nebo chybějící údaje, doklady, vzorky nebo modely. Zadavatel může tuto žádost učinit opakovaně a může rovněž stanovenou lhůtu prodloužit nebo prominout její zmeškání.*). Uvedenou námitku Nejvyšší správní soud považuje za nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla. Ze žaloby sice plyne, že v ní namítala, že v jejím případě měl být využit postup podle § 46 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, uvedené však nespojila s tvrzením o vzniku a existenci legitimního očekávání, jak nyní nově namítá v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se tudíž této námitce v řízení o kasační stížnosti nemohl více věnovat.

[44] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že krajský soud všechny sporné právní otázky posoudil správně, a nebyly tedy naplněny ani důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VII.

[45] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[46] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[47] O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady řízení. Nejsou zde prokazatelně ani žádné další náklady, které by jí bylo možno přiznat z důvodů zvláštního zřetele hodných. Osoba zúčastněná na řízení proto také nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2026

L. S.

Mgr. Petra Weissová v. r.
předsedkyně senátu